

рада. Ми затвердили відносно невеликі ставки зборів за використання лісів у культурно-оздоровчих, спортивних та рекреаційних цілях, а також на проведення науково-дослідних робіт. За нашими підрахунками, від цього збору бюджети сільських рад можна поповнити на 4 млн. гривень. До речі, у прийнятті відповідних регуляторних рішень наша облрада є практично першовідкривачем. Те саме стосується надання в оренду водних об'єктів місцевого значення. Ідеться про озеро, ставки, водосховища. Облрада передала майже 700 водойм в оренду. В ідеалі маємо подвійну вигоду: по-господарськи використовується ставок чи озеро й наповнюються бюджети. Щоправда, маємо проблему з неефективними та недобросовісними орендарями. І тут виникає колізія: облрада не може впливати на ситу-

ацію, бо не має відповідних контрольних та фіскальних повноважень. Але працюємо в цьому напрямі спільно з виконавчою владою.

Окрім того, нещодавно ми затвердили Програму розвитку рибного господарства Волинської області на 2011–2015 роки. Розробники документа мають досить амбітні плани досягти до 2015 року обсягів вилову риби та інших водних живих ресурсів у понад півтора мільйона тонн.

#### – А як ви оцінюєте туристичний потенціал краю?

– Про наші озера я вже сказав. Гадаю, кожен українець не раз чув і про чудовий Луцький замок. Але ми маємо ще низку привабливих туристичних об'єктів, про які, мабуть, менш відомо. Спільно з виконавчою владою нині активно працюємо над формуванням туристичного

продукту з маркою «Золота діадема Волині», що може в майбутньому стати одним із найпопулярніших туристичних маршрутів. У нас унікальні пам'ятки містобудування та архітектури національного значення, які треба привести до ладу. Це – садиба геніального композитора Ігоря Стравинського в місті Устилузі, пам'ятки княжого Володимира, Зимненський монастир, садиба відомого громадського та політичного діяча В'ячеслава Липинського в селі Затуриця Локачинського району, Олицький замково-палацовий комплекс XVI–XVIII сторіч, що належав князям Радзівіллам. Ми маємо історичні села Торчин та Загорів, оповиті легендами. Одне слово, Волинь у недалекому майбутньому дивуватиме туристів не тільки Світтям.

Розмову вела Оксана ЛУКАШУК.



## Великий Хутір виходить в Інтернет

**Нині нікого не здивуєш власним сайтом в Інтернеті. Веб-сторінки мають органи державної влади й місцевого самоврядування, всі міста й містечка, великі й малі підприємства, засоби масової інформації, сила-силенна приватних осіб. Задніх пасуть тільки сільські населені пункти.**

Великий Хутір Драбівського району на Черкащині – одне з небагатьох сіл України, що має повноцінний сайт. Подеколи веб-сторінки міст-мільйонників не містять стільки інформації, як великохутірська. Тут можна знайти статті про історію й сьогодення села, видатних і репресованих односельців, місцеві школи й церкву, сільську раду й депутатів, а також прочитати новини Великого Хутора й спогади літніх односельців про колишні часи, відшукати телефонний довідник і розклад руху автобусів. Усього – десятки рубрик, що регулярно оновлюються.

– Великий Хутір – моя мала батьківщина, тут я народився і виріс, закінчив школу, тут досі живуть мої батьки й друзі, – каже засновник і редактор сайта журналіст Віктор Козоріз. – Хоча мешкаю за 450 кілометрів від Великого Хутора, в Харкові, намагаюся раз на місяць-два відвідувати своє село, щоб зарядитися енергією рідної землі й не втрачати зв'язку з рідними місцями. Сайт створив для земляків, аби вони могли краще пізнати історію Великого Хутора, від часу заснування й до наших днів.

Ідея створення інтернет-сторінки виникла 2008 року – Віктор Козоріз присвятив її своєму вчителю Олександру Дорошенку, який першим почав досліджувати минувшину Великого Хутора.

Протягом трьох років Віктор Козоріз працював у архівах Черкас, Києва, Полтави, Харкова, де по крупинках збирав відомості про Великий Хутір і його мешканців, про історію Золотоніського земства. Він розшифрував і оприлюднив Рум'янцевський опис села Великий Хутір та Великохуторянської слобідки, дослідив історії великохутірських церков та долі священнослужителів, зібрав досі невідомі матеріали про репресованих жителів Великого Хутора, про життя в селі під час Голодомору 1932–1933 років.

Хоча всі матеріали для великохутірського сайта написав редактор, йому активно допомагали місцеві жителі: Віктор Козоріз через районні газети ініціював акцію «Пишемо разом історію рідного села». Із земляками журналіст спілкується не лише телефоном, а й через Інтернет, бо у Великому Хуторі налічується до 20 користувачів всевітнього павутиння.

– Виходять на зв'язок також ті, хто колись виїхав із села, а тепер мешкає в різних містах України чи за кордоном, – розповідає Віктор Козоріз. – Багатьом із них допоміг відстежити родове коріння, бо маю повні копії сповідальних книг великохутірських церков, починаючи з 1802 року.

Веб-сторінка має позитивну динаміку: якщо торік сайт щодня відвідувало до 20 осіб, то нині вже

50–70. До речі, про Великий Хутір доволі розлого подано інформацію й в електронній енциклопедії «Вікіпедія».

Окрім Великого Хутора, в Драбівському районі немає жодного села, котре спромоглося б на створення власного сайта. Про присутність сіл Черкащини у всевітній мережі нічого не змогли повідомити кореспондентів «Віча» ані в обласній раді, ані в обласній адміністрації: облік не ведеться, програми з розвитку Інтернету на селі немає. Проте нам все ж таки вдалося знайти у всевітній мережі кілька веб-сторінок, присвячених сільським населеним пунктам Черкаської області. Так, в Інтернеті представлено села Козацьке й Водяники (Звенигородський район), Іскрене й Нечаєве (Шполянський район), Сичівка (Хрестинівський район), Федюківка (Лисянський район), Сагунівка (Черкаський район). Щоправда, їхні сайти за змістовим наповненням поступаються великохутірському.

За словами експерта Всеукраїнської асоціації сільських та селищних рад Віктора Дядюся, сайти нині мають близько 40 відсотків селищних (а це переважно райцентри) й 10 відсотків сільських рад (до їх складу входить від 1–2 до 7 сіл). «Ми обома руками підтримуємо розвиток Інтернету на селі, однак не маємо змоги допомогти», – бідкається В. Дядюся.

Юрій ПОТАШНІЙ.